

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valsts ieņēmumu dienests

Druga strona postępowania: SIA Latspas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 29 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że metoda określona we wspomnianym artykule ma także zastosowanie, w sytuacji gdy przywóz towarów i ich dopuszczenie do swobodnego obrotu na obszarze celnym Wspólnoty są skutkiem tego, że w toku procedury tranzytu towary te podlegające należnościom przywozowym zostały usunięte spod dozoru celnego, ponieważ chodziło o towary podlegające należnościom przywozowym, które nie zostały sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty, ale w celu wywozu ze Wspólnoty?
- 2) Czy wyrażenie „w kolejności” zawarte w art. 30 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny w związku z prawem do dobrej administracji zapisanym w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i z zasadą uzasadniania aktów administracyjnych, należy interpretować w ten sposób, że, aby stwierdzić, iż zastosowanie ma metoda wymieniona w art. 31, organ celny jest zobowiązany do wskazania w każdym akcie administracyjnym, z jakich względów w okolicznościach danej sprawy nie mogą być zastosowane określone w art. 29 lub 30 metody ustalania wartości celnej towarów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-220/15)

(2015/C 228/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Kukovec, A. C. Becker, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi o:

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 6 ust. 1 dyrektywy 2007/23/WE ⁽¹⁾ poprzez ustanowienie w Erste Verordnung zum Sprengstoffgesetz (1. SprengV, pierwszym rozporządzeniu wykonawczym do ustawy w sprawie środków wybuchowych), wykraczając poza wymogi dyrektywy, że niezależnie od dokonanej uprzednio oceny zgodności wyrobów pirotechnicznych, należy przed ich wprowadzeniem do obrotu przeprowadzić procedurę na podstawie § 6 ust. 4 zdanie pierwsze 1. SprengV, i że Bundesanstalt für Materialforschung und -prüfung jest na podstawie § 6 ust. 4 zdanie piąte 1. SprengV uprawniony do kontroli instrukcji wszystkich wyrobów pirotechnicznych i, w danym wypadku, do ich zmiany;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy kwestii, w jakim zakresie państwa członkowskie mogą nałożyć na producentów i importerów wyrobów pirotechnicznych w rozumieniu dyrektywy 2007/23/WE dodatkowe wymogi krajowe dotyczące wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych również dla tego rodzaju produktów, które w związku z oznakowaniem CE są zgodne z podstawowymi wymogami dyrektywy. Przepisy zakwestionowane przez Komisję nie przewidują przy tym wymogów materialnych, przewidują natomiast postępowanie uzupełniające, które następuje przed wprowadzeniem na rynek na terytorium strony pozwanej.

Niezależnie od dowodu zgodności strona pozwana wymaga bowiem, aby wszystkie wyroby pirotechniczne w rozumieniu dyrektywy 2007/23/WE zostały zgłoszone w określonym na mocy ustawy instytucie federalnym, który dla celów wykazania zgłoszenia nadaje numer identyfikacyjny. Poza znaczącym czasem trwania postępowania postępowanie to może między innymi obejmować również zapłatę opłaty manipulacyjnej oraz złożenie próbek. Komisja uważa, że wymóg przeprowadzenia tego rodzaju postępowania stanowi naruszenie zagwarantowanego w art. 6 dyrektywy 2007/23/WE swobodnego przepływu towarów wszystkich wyrobów pirotechnicznych, które odpowiadają wymogom dyrektywy.

Sytuacji tej nie zmieniło ustanowienie dyrektywy 2013/29/EU⁽²⁾, na mocy której uchylono dyrektywę 2007/23/WE ze skutkiem na dzień 1 lipca 2015 r. Po pierwsze miarodajnym okresem dla oceny wystąpienia uchybienia zobowiązań jest upływ terminu wskazanego w uzasadnionej opinii (w niniejszej sprawie 27 marca 2014 r.). Po drugie dyrektywa 2013/29/EU zawiera w art. 4 ust. 1 przepis identyczny z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2007/23/WE celem zapewnienia swobodnego przepływu towarów dla wszystkich wyrobów pirotechnicznych odpowiadających wymogom prawa Unii.

Zarzucane naruszenie prawa przez stronę pozwaną polega zasadniczo na ustanowieniu przesłanki proceduralnej dotyczącej wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych, która jest zdaniem Komisji niedopuszczalna i wykracza poza zharmonizowane wymogi prawa Unii. Zakwestionowana regulacja może stwarzać wrażenie, jakoby prowadziła jedynie do przewidywalnego opóźnienia przy wprowadzaniu na rynek tych produktów w pojedynczych przypadkach. Nie można jednak lekceważyć faktycznych skutków tej regulacji. Należy przy tym uwzględnić w pierwszej kolejności, że na terytorium strony pozwanej istnieje jeden z największych, jeżeli nie największy rynek zbytu wyrobów pirotechnicznych. Należy ponadto wziąć pod uwagę, że określone wyroby pirotechniczne mogą być wydawane konsumentom na terytorium strony pozwanej tylko raz w roku, i to w krótkim okresie, w związku z czym tym bardziej istotny staje się czasowy wymiar dostępu do rynku. W tym aspekcie należy wreszcie uwzględnić, że kwestionowana regulacja jest na podstawie prawa krajowego wykonywana przez ten sam organ, który został również upoważniony do przeprowadzania oceny zgodności jako jednostka notyfikowana w rozumieniu dyrektywy 2007/23/WE. Wymóg dodatkowej procedury w prawie krajowym strony pozwanej nadaje temu organowi przewagę konkurencyjną względem jednostek notyfikowanych innych państw członkowskich. Mając na uwadze te praktyczne skutki zakwestionowanej regulacji w niniejszym postępowaniu chodzi jedynie co do zasady o prawną ocenę przeszkody we wprowadzaniu na rynek produktów przez podmioty gospodarcze, które to produkty zostały już uznane za zgodne z wymogami prawa Unii przez jednostki notyfikowane innych państw, niż Niemcy.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych, Dz.U. L 154, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych, Dz.U. L 178, s. 27.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 5 marca 2015 r. w sprawie T-45/13, Rose Vision i Seseña/Komisja, wniesione w dniu 15 maja 2015 r. przez Rose Vision, S.L.

(Sprawa C-224/15 P)

(2015/C 228/10)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Rose Vision, S.L. (Przedstawiciel: adwokat J.J. Marín López)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska